

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 14. Quomodo ei Dominus, & sancti Fundatores Religionum dixerint,
non acceptanda ipsius monita, út ne concideret animo, ac de indignatione
Divina, adversus eos, qui illa non acceptabant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ti aliquid pro ipsis: facies namq; rem gratissimam DEO. Ego illis promisi, me id facturam, & feci, atq; eâ nocte sum passa acerbos dolores, quos pro illis DEO obtuli. Deinde mihi incidit cogitatio, ut illos interrogarem, an iudicium mei Confessarij in isto casu fuerit conveniens ne-

cessitati harum animarum, placueritq; DEO. Responderunt mihi, iteratò: Ita, ita; & statim, mihi valedicentes, abiverunt. Ego verò sollicitabar de commendandis DEO illis animabus. Benedic-
tus sit DEUS in æternum!

→§(*.*)§←

CAPUT XIV.

Quomodo ei Dominus & Sancti Fundatores Religionum dixerint, non acceptanda ipsius monita, ut ne concideret animo, ac de indignatione Divina, adversus eos, qui illa non acceptabant.

§. I.

Quia Venemibilis Marina accipiebat à DEO multa monita & consilia, quæ daret proximis, quibuscum agebat; ne cogitaret, omnia sibi successum ad votum, & omnes acceptaturos ipsius monita, ac profecturos ex ejus consilijs, sed fore etiam nonnullos, qui ea essent vili pensuri, voluit illam Dominus de eo pramonere, cum ex se ipsa esset tam meticulousa. Quodam die, inquit, dum vacarem meæ collectioni, dixit mihi Divina Majestas: Adverte, moneo te, interdum te futuram gratam, ubi exequuta fueris hoc munus tibi à me injunctum; aliàs verò etiam non magnopere placituram, & inventuram obstaculum ac difficultatem, in quibusdam. Audivi, quod mihi dixerat, ac filii. Ut imbecillis autem & muliercula, sensi id modicum, quia nesciebam quid esset futurum, quidue essem passura, quamvis iste sensus fuerit exiguus, quia confidebam in Divina Majestate, me ab illa in omnibus adjuvandam.

Id aliquoties experientiâ comperit, præsertim quando jubentibus Sanctis Fundatoribus Religionum dabat (ut est dictum) quædam monita ipsorum Religiosis: licet enim multi illa plurimi fecerint, & omnia, quæ

ipsa ijs suadebat; propter suas tamen rationes ea non acceptabant, neq; inducebant animum ad omittendum, quod ipsis illorum prudentia & ratio dictabat: quia forsasse sibi non persuadebant, DEUM, vel Sanctum Fundatorem sui Ordinis, loqui per illam feminam. Sumptâ igitur hinc occasione, duo Sancti Patriarcha, S. Dominicus, & Sanctus Ignatius, dederunt illi quadam monita, ad propositum, de quo agimus, pertinentia, plenâ mirabili doctrinâ, ut propterea mihi videantur hic referenda.

§. II.

DUm, inquit, agerem quodam die cum DEO, in mea collectione, sustuli oculos animæ, ac vidi, adesse Subcratissimam Virginem Dominam nostrâ, & Gloriosum Sanctum Dominicum, atq; intuita sum ipsos cum magno solatio, aspiciens illos visu intellectuali animæ, qui in me est clarior & acutior visu oculorum corporeorum. Beatus Sanctus Dominicus colloquebatur cum ea magna Domina, quasi secretè, ac de rebus gravibus & magni momenti, concernentibus suam Religionem. Quia verò ego inceperam cum quibusdam ex illa conversari, concepti desiderium sciendi, an sermo esset de quæpiam eorum quibuscum egeram, & intellexi eos colloqui de quadam epistola, quam ego scripseram ad Patrem Provinciam

cialem Provinciae Hispaniae: Atque Sanctus Patriarcha ostendebat, sibi aliquomodo displicere, quod non fuisset acceptata, sicut ipse voluisset; quae de re conqueretur Beatissimae Virgini, quamvis ita secreta, ac si id vellet dissimulare, ne ego affligerer, sicut soleo affligi, propter meam malam naturam. Quocirca me converti ad Sanctum, & dixi illi: Metuebam equidem id, benedictae Sanctae, & propterea ita repugnabam, idque distuli, donec non possem aliter facere, ne me opponerem voluntati DEI, & debitae ipsi obedientiae. Verum non multum consternor, simplicem & rudem mulierculam, qualis sum ego, dum debet alloqui & monere personas Religiosas sapientes & graves, quamvis nomine DEI, ac Tuo, non audiri, neque ei fidem ab illis adhiberi, cum hoc sit aliquid insolitum, & extraordinarium. Gloriosus Sanctus, pro sua caelesti sapientia, ut me solaretur, mihi dixit: Ne affligaris, nec mireris id, quod tibi contigit, quod enim significavisti, non fuit tam male acceptum, quam tibi videretur: quod vero illud neglexerint, non fecerunt id ex contemptu, sed tacuerunt, nullo praebito signo, malene id, an bene accepterint, quia maluerunt insistere dictaminibus suae scientiae ac iudicij, quam extraordinarijs monitis. Praeterquam quod, ubi videris, vel existimaveris, ea, quae dicis nomine DEI & Sanctorum, non ita acceptari, sicut tu velles, te non oporteat idcirco mirari, neque metuere, aut concidere animo, quasi non promoveas inspirationem DEI, sed nec affligi. Nam sciendum tibi est, id fuisse valde ordinarium & usitatum in mundo: atque de me tibi dico, me, dum concionarer ac docerem mundum, iussu DEI, & ex vehementissima ipsius inspiratione, atque ardenti desiderio boni animarum, non semper fuisse prompte auditum, imo aliquando spreto, & in hoc negotio sustinuisse multas molestias, afflictiones & persecutiones: ideoque omnes, quos DEUS hac via duxerit, se debent praeparare ad patiendum, & esse bono animo, multumque confidere DEO, ipso enim adjuvante bene illis coepa succedent. *Audivi ego*

miserabilis dicta huius Sancti tam caelestia, adeoque plena sapientia, ut nulla lingua illa valeat edisserere. Quamvis autem ex ijs magnum ceperim solatium, exposui ipsi, quid mihi experirer esse difficile, dicendo: Beate & Sancte Pater, credo certo, & absque dubio, verum esse, quidquid dicis, & quantum in me est, vellem exequi, quod mihi mandas, verum quod me timidam in hoc negotio reddit, non est molestia, sed quia video mulierculam simplicem, ac imbecillum, qualis sum ego, cuius officium est tacere ac discere, & cuius locus esse debet angulus ac solitudo, prodire ad loquendum, cum gravibus & sapientibus viris, de rebus peculiaribus, pro illorum instructione, ad gloriam DEI, & bonam directionem, ac profectum animarum; & quia adverto me sic transgredi limites viae communis & ordinariae ceterorum. Tu autem, utpote Vir Sanctus, sapiens, ac strenuus, non potuisti habere huiusmodi verecundiam, ac proinde multum differt negotium meum a tuo; quod enim faciebas, erat tuum officium, & optime tibi omni ex parte conveniebat. Licet vero propterea patereris istas molestias, non accidebat tibi id tam grave, quia persecutiones toleratae pro DEO, non solum non sunt molestae, ijs, qui ipsum amant, sed dulces ac suavess, & onus valde leve, totque bonis exornatum, ut non solum sit suave fortibus, qualis tu es, sed etiam interdum debilibus & miserabilibus, qualis sum ego. *Audivit Sanctus, quod dicebam, ac respondit, pro illa sua Divina sapientia, quae animam replet pace & solatio, ac lumine caelesti: Audi, Amica, & attende ad hanc veritatem, quam tibi aperiam. Bene scis, quod nostro magno DEO ac Domino, ipsiusque infinitae potentiae ac bonitati, sapientiae, & altis ac incomprehensibilibus iudicij, nihil sit, neque esse possit difficile, aut impossibile, imo omnia possit ac faciat, sicut ipsi magis placet, estque sancta eius voluntas. Unde illi nulla via est extraordinaria, quemadmodum tu dicis, imo omnes sunt planissimae ac ordinariae, & per omnes ducit, ac potest ducere animas, quam suavissimae & securissimae, ita ut ipsi*

nemo

nemo id possit prohibere, vel impedire: atq; in nomine ipsius, ac virtute Divinâ (quam dat, cui vult, nulli irrogans injuriam, tanquam Dominus absolutus suorum bonorum, divitiarum ac thesaurorum) adjutus, potest tam multum aut amplius, quantum Divinæ Majestati placet concedere, debilis, quàm fortis, intelligitq; tantum, vel amplius, rudis & simplex, quàm sapiens & Magister: atq; hæc omnia pari modo se habent respectu ipsius potentiae ac magnificentiae: & quocumq; instrumento debili, aut forti, potest perficere laborem ac opus, quod ipsi libet, quodq; vult. Cùm igitur ita se res habeat, tunc; intelligas istam veritatem, quam tibi pando, non est, quare cures, quod tibi dicis, adeò accidere difficile, neq; ut animo concidas aut tergiverferis, quin prosequaris hoc negotium, & magnanimitè, atq; confidendo in DEO, obsecundes sanctæ ipsius inspirationi in eo, quod scis esse conforme Divinæ ejus voluntati. Audivi ego miserabilis ea, quæ mihi Sanctus dixerat, & admirans sapientiam ac bonitatem, quam in verbis suis demonstrabat, tacui, nesciens quid illi amplius deberem respondere. Tantum amabat vehementissimè mea anima istum gloriosum Sanctum, plenum ardentissimâ charitate & amore DEI, ac proximorum. His omnibus præsens aderat Sacratissima Virgo, nullo dicto verbo, toto eo tempore, attentè audiens verba, quæ mihi Sanctus dicebat, & ego ipsi respondebam: deinde verò ad me conversa, peramanter mihi dixit: Quomodo nunc es constituta, Amica? Nonne jam es recreata, & nonne animæ tuæ his Sancti verbis est satis factum, quæ pro tua indigentia tibi dixit Beatus Dominicus? Et cùm ego respondissem, ita prorsus esse, dixit mihi, se mihi præstituram magnum favorem, pro majore meo solatio, quod fecit attollendo pallium, & monstrando mihi suum superbenedictum Filium.

Modus, quo ultima gratia ipsi fuit exhibita, est relatæ in capite undecimo libri secundi.

§. III.

Altud admirabile monitum ipsi dedit S. Pater noster IGNATIUS, postquam illam misisset, significatum aliquid suo nomine, Patri Provinciali hujus Provincie Castellanae, de re quadam concernente ejus regimè; ipsa verò id facere tergiversaretur, eò quòd esset femina, non habens animum alloquendi, viros adeò graves, de ejusmodi rebus, timensq; se nihil profecturam. Gloriosus Sanctus (inquit ipsa) mihi respondit, modo quoddam sapientis, sanctæ, ac discretæ reprehensionis, quæ non turbat animam, nec illam affligit, sed potius humiliatam & pudefactam, simul etiam animat, solatur, & convincit, ut exequatur, quod illi mandatur. Sic autem me est alloquutus: Sive profit, sive non profit, fac quod ego tibi dico, & mando: Nunquamne fortè propter tuam pusillanimitatem attentabis majora, sicut non pridem audivisti? (hoc mihi Sanctus Pater IGNATIUS dixit ideò, quòd in re simili mihi dicta fuerint à S. Teresa à JESU, quasi eadem verba) tum prosecutus est sermonem dicendo: Nonne scis, tibi incumbere, ut obedienter facias, quod juberis? Fractus autem & utilitas operis pendeat à DEO? Nunquid tu fortè, quæ tantam repugnantiam ostendisti in eo, quod tibi commisi, quæris, aut vis tuum solatium & gustum, utq; non aliter res eveniant? hoc nullâ ratione debes velle, sed solum gloriam DEI. Habe animum, ac esto fortis, & confide in DEO, atq; fac, quod intelligis, scisq; certò, ipsum velle; fructum verò operis committe Divinæ Majestati, sicut tibi dixi, & sufficiat tibi (si non potes plus facere) obedire Domino DEO ac Sanctis ipsius, qui tibi aliquid inspirant, & præcipiunt, ejus nomine. Atq; ne propterea contristeris, velim scias, fuisse etiam Sanctos, quorum munus erat, docere & concionari, qui in hoc multum laboraverunt, & quosdam non retulisse magnum fructum, sed exiguum respectu sui magni laboris, ac boni desiderij. Fac modo, quod tibi dico, ego enim bene omnia novi,

§. III.

novi, quæ mihi ea de re dixisti, ac potes dicere.

§. IV.

Nihilominus DEUS, & ipsius Sancti, etiam ostendebant, se offendi, & agere ferre, quod non acceptarentur eorum monita. Quâdam vice, ait illa, dum essem collecta, vidi in spiritu, ingredientem, per mei cubiculi portam, Puerulum, in ætate viginti mensium, formosissimum, cujus capilli erant instar aureorum filorum: bacularabat Crucem, multò majorem suo sacro corpusculo; veniebat valde afflictus & fatigatus, dicebatq; mihi: Marina, aufer à me istam Crucem, quia venio vehementer afflictus & fatigatus. Comitabantur ipsum multi sancti Angeli. Et agnovi statim, per speciale lumen, illum Puerulum esse Christum Dominum. Fui magnopere afflictâ, videns ipsum in ea specie, & incepti illi dicere verba tenera: Dilecte meæ animæ, & mi Domine, quis te tantopere afflixit? & alia hujusmodi. Optabam illi auferre Crucem, & non poteram extendere manus ad id peragendum. Dominus autem iteratò dicebat: Marina, aufer à me istam Crucem, quia me affligit: & ego rursùm illum interrogabam, quare esset ita afflictus. Ipse vero mihi non aperiebat causam. Accesserunt ad Divinam Majestatem isti mei Domini, & unus ex minoribus abstulit Crucem eidem Majestati, defixitq; eam humi, quæ altitudine adæquabat ipsius staturam, & applicuit illam sibi. Puerulus autem venit ad me, & acclinavit se ad lectum, posuitq; suum sacrum caput juxta me, supra cervical, semper mihi significando suam lassitudinem ac afflictionem. Fui non nihil mihi erepta, & quando ad me redij, conspexi illum Puerulum in brachijs suæ Sanctissimæ Matris, extra meum cubiculum, ita tamen, ut ipsum viderem ac audirem. Querebatur Puerulus suæ Matri, quod esset lassus & afflictus. Mater illi blandiebatur, dissuaviabat ipsum, sibiq; admovebat, & interrogabat, cur nam esset

afflictus. Dependebant illi pedes, quos vidi indutos suis calceolis, & Puerulus erat vestitus togulâ cœruleâ. Tandem Puerulus exposuit causam suæ afflictionis Sanctissimæ Matri; & erat ea; quod Divina ipsius Majestas manifestaverit nonnullis animabus, quas ad id invenerat dispositas, quasdam gratias & misericordias, mihi, suæ famulæ, præstittas pro earundem bono, atq; illæ inde profecerint; nunc autem, propter suam socordiam, incuriam, ac tepiditatem, non proficiant, imò ita pigrescant, ut ipsum adegerint ad illas propterea puniendas. Tum ego dixi: Mi Domine, & dilecte meæ animæ, si ita res habet, quomodo ego tibi possum auferre istam Crucem? Omnino potes (respondit Dominus) monendo illas de ipsarum incuria, & socordia; fortè enim resipiscant.

Aliâ occasione (in Julio anni 1615.) quando nonnullæ personæ parvi fecerunt quiddam, quod illis dixeram, ex Divina revelatione, vidi ante me extensum in terra Christum Dominum, ad eum modum, quo jacuerat depositus ex Cruce, aderatq; Sanctissima ipsius Mater, & aliæ devotæ mulieres. Paulò post autem venerunt quidam venerabiles Viri, qui Sanctissimum corpus tulerunt ad sepulchrum, quod erat aliquantum remotum. Ego lugebam, videns Dominum in ea specie: & cum considerarem, quomodo illi penderent caput ac brachia, sicut usuvenit in corpore mortui, ac stupere, propterea quod ignorarem, quem in finem mihi Dominus taliter compareret, dixit mihi Divina Majestas: Scisne quid hoc significet? Taliter me tractant, quantum est in ipsis, illi, qui non faciunt, quod ego volo, & jubeo.

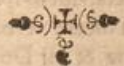
§. V.

Aliàs, dum essem in meo cubiculo, vidi venientes plurimos Angelos, alijs sequentibus alios, & unum præcedentem cum Cruce: Post omnes ibat Christus Dominus, quo conspecto, vidi etiam totam Sanctissimam Trinitatem, sicut consuevi.

W w w

fuevi. Progreſſa eſt Divina Majeſtas, & collocavit ſe quaſi ad caput mei lecti, ita ut bene à me videretur, ſed quodammo- do obliquè: Sedebat autem tanquam in Throno Regio. Derepente vidi, ab Angelis adduci duas perſonas, quas ego bene novi, judicandas à Domino, qui magnâ gravitate & authoritate illas interrogavit: Dicite, quid habuiſtis cauſæ, ut ita ſuſci- peretis, quod vobis, meo nomine, dictum eſt? quaſi ab illis exigeret rationem, quare tam parum æſtimaverint quandam rem, quæ juſſu DEI iſtis fuerat dicta. Non aperuit mihi Dominus ullum grave pec- catum illarum perſonarum, quia id non ſolet facere ipſius Majeſtas, ſed ſolum, ſe- iſ eſſe offeſum. Utraq; obmutuit, & una fuit quaſi extra ſe rapta; altera verò quaquaverſum aſpiciebat, cum inquietu- dine, ac deniq; neutra quidquam respon- dit. Dominus autem ſubito præcepit An- gelis: Abripite ipſos eò: duxeruntq; illos quaſi ad quendam Angulum, confuſos & pudefactos. Poſtea me etiam duxerunt ad iudicium, atq; cum comparuiſſem co-

ram Domino, dixit mihi, quaſi me exami- nando. Quam ob cauſam reticuiſti quan- dam rem, quam te juſſi dicere? Ego at- tuli rationem, quam habueram, mei ſilen- tij, dicendo: Eram prompta & parata, ad omnia, ut adimplerem tuam ſanctam vo- luntatem, ſed non inveneram diſpoſiti- onem ad id dicendum. Dominus acce- ptavit meam excuſationem: nihilominus & me juſſit abduci: ac tum Dominus diſ- ceſſit, ſicut advenerat. Ego nunquam illum perdiſi ex oculis, donec Divina ejus Majeſtas perveniſſet ad Cælum, ubi, poſt- quam conſediſſet in quodam throno, mandavit, ut duo Angeli promulgarent quoddam edictum, in quo jubebantur An- geli Cuſtodes fidelium eſſe parati, ac diſ- ponere homines: quo indicabatur, inſi- gendam illis aliquam penam, me autem juſſit tum ſilere, donec mihi aliud præci- peretur.

CAPUT XV.

De ejus charitate, quâ rogabat Sanctos Angelos ſu- os contubernales, ut inviſerent ac juvarent infirmos, & conſtitutos in ne- ceſſitatibus, quamvis ipſamet iſ opus haberet, quod illi repen- dit DEUS favore admirabiliſſimo.

Tanta erat commiſeratio, quâ Venerabilis Marina vices dolebat infirmorum, & conſtitutorum in neceſ- ſitatibus, qui ſe commen- dabant ipſius precibus, ut eſſet parata, cavere ſocietate Sanctorum An- gelorum, qui illi aſſiſtebant, etiamſi ipſa illis indigeret, ut ſe conſerent ad eos conſolandos, ac juvandos, id quod ab ipſis interdum pe- tebat, quamvis non abſq; Divina inſpira- tione; atq; ſi ſubinde tergi verſabantur, quod à DEO non haberent facultatem id

faciendi, ipſa illam impetrabat à Divina Majeſtate, ac tum quam libentiſſime ibant modo unus, modo etiam duo. Et videbat ex ſuo lecto frequenter in ſpiritu quòs per- gerent, quid egerent, ac dicerent, quod etiam ipſimet, quando revertebantur, ei re- ferebant. Solebant autem redire cum qua- dam ſudore in facie, ut ſignificarent mole- ſtiam ac difficultatem ſui peracti certami- nis, jam ob luctam habitam cum diabolo, jam ob naturam refractariam perſonæ, qua cum egerant, aut propter negotij gravitatem.